

IDEFISC

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

30ste JAAR - N° 115

JUNI 2021

Afgiftekantoor: Brussel V

IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - INFO@IDEFISC.BE

Editoriaal

Vennootschapsbelasting : het kartel van de grote Staten

Op initiatief van de Amerikaanse president overwegen de leiders van de grote Staten een regel in te voeren, met een wereldwijde reikwijdte, die alle staten verplicht om ten minste 15% belasting te heffen op bedrijfswinsten. Aangenomen wordt dat, zoals het geval was voor de anti-witwasregels en de uitwisseling van informatie in fiscale zaken, verschillende sancties, in de vorm van zwarte of grijze lijsten, zullen opgelegd worden aan recalcitrante staten. Het is nog steeds vreemd om staten te «sanctioneren» waarvan het management efficiënt genoeg is om geen toevlucht te nemen tot te zware belastingen.

Er is al meermaals op gewezen dat een dergelijke standaardisering, die tot doel heeft de belastingconcurrentie uit te sluiten of te beperken, neerkomt op een kartel van de grote Staten ten nadele van de kleinere Staten die bij gebrek aan een grote interne markt vaak verplicht zijn investeerders aan te trekken door middel van belastingvoordelen.

Vandaag lijkt het erop dat de aanvankelijke eis voor een minimumbelasting van 21% zal worden verlaagd tot 15%. Dit wil echter niet veel zeggen: een belasting is altijd het product van een aanslagvoet en een basis, en men kan zich niet uitsluitend op de aanslagvoet fixeren om het belang ervan te beoordelen.

Een principiële aanslagvoet van 15%, dat verschillende vrijstellingen toestaat, lijkt dus misschien zwak. Aan de andere kant is een aanslagvoet van 15% dat geldt voor een holdingmaatschappij die uitsluitend dividenden en meerwaarden ontvangt op aandelen van reeds belaste vennootschappen, onbetaalbaar omdat het leidt tot dubbele economische belasting.

Dit gezegd zijnde, zou een principiële aanslagvoet van 15% in feite enkel van invloed moeten zijn op echte «belastingparadijzen» als het enkel van toepassing is behoudens de gebruikelijke vrijstellingen.

Alles zal dus afhangen van de wijze waarop de belastinggrondslag wordt bepaald. Het principe van het systeem blijft echter gevaarlijk, omdat het kunstmatig en volledig ongerechtvaardigde belastingplicht creëert. De belasting wordt dus een verplichting die onafhankelijk is van de behoeften van de Staten die ze innen, terwijl zij enkel op grond daarvan zou moeten gerechtvaardigd worden. Op deze manier wordt de belasting de regel, terwijl het principe privé-eigendom is, dat niet kan worden afgenomen zonder iemands toestemming.

Dit is nog een zorg bij voor degenen die bang zijn voor de opkomst van Staten die steeds opdringeriger en autoritairder worden.

Thierry AFSCRIFT

De klauwen van de beer: De rijken belasten?

Door de economische activiteiten tijdens de crisis, zonder twijfel op onrechtmatige wijze, te beperken, hebben de Staten niet alleen hele bevolkingsgroepen armer gemaakt, maar ook zichzelf.

Gesloten restaurants en winkels hoeven geen btw te betalen, bij gebrek aan omzet. Hun werkloze werknemers moeten een uitkering ontvangen. Dit alles werd gefinancierd met geld dat de Staten niet hadden. Hun schuld is aanzienlijk gestegen, en dit is des te ernstiger voor degenen, zoals België, die voor deze crisis al een te grote schuldenlast hadden.

Vandaag bestaat de verleiding onder populisten, vooral deze van links, om te vragen om «de rijken te belasten», hetzij door het tarief van de personenbelasting te verhogen, hetzij door een jaarlijkse vermogensbelasting in te voeren, hetzij door een «grote» «eenmalige» belasting op rijkdom in te voeren.

In ieder geval heeft dit geleid tot een verdere verhoging van het niveau van de verplichte heffingen in Staten waar de Staat al bijna 50% van het BBP of meer heft. Op dit niveau zal elke bijkomende aanzienlijke verhoging deze Staten dichterbij de situatie van enkele van de wat gematigdere landen van het Sovjetblok vóór de val van het IJzeren Gordijn. Het aandeel van de Staat in de totale inkomsten en uitgaven bedroeg ongeveer 65 tot 70%. Helaas zijn we er niet ver van verwijderd ...

De ongelikte beer

Luxemburg – de Europese Justitie vernietigt de beslissing van de Europese Commissie betreffende de staatssteun in de zaak Amazon	1
Regeerakkoord over de bedrijfswagens	3
De regels van het Verenigd Koninkrijk die van toepassing zijn vanaf 1 juni 2021 op de intresten en vergoedingen betaald aan Belgische bedrijven	4
De vernietiging van een negatieve ruling door het gerecht	5
E-commerce : btw : registratiemodule ONE STOP SHOP beschikbaar sinds 1 april 2021	6
Roerende schenkingen voor een buitenlandse notaris: circulaire en details	7
Voorlopige hechtenis inzake douane- en accijnszaken die niet onderworpen zijn aan de wettigheidscontrole van de Kamer van de Raad – arrest van het Grondwettelijk Hof van 4 maart 2021 (nr. 39/2021)	8
Publicatie van de wet teneinde een grotere transparantie van de Dienst Voorafgaande Beslissingen te garanderen	11
“Kaaiantaks” : De DVB bevestigt mogelijke gevallen van dubbele belasting inzake “distributiebeasting”	13
Nieuwe aangifteverplichtingen voor digitale platforms - DAC 7 goedgekeurd	16
Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit – afschaffing van de fiscale voordelen van duo-legaten en invoering van een erfrechtregeling tussen vrienden (vriendenerfenis)	17
Onderzoeks-bevoegdheden van de belastingdienst: niet alles is toegelaten aan de belastingambtenaren!	18
Afbraak / heropbouw aan 6 % btw – publicatie van een administratieve circulaire	21
Het HvJEU erkent het zwijgrecht voor inbreuken die strafbaar zijn gesteld met een administratieve sanctie van strafrechtelijke aard	23
Italië : een aantrekkelijk belastingstelsel voor nieuwe ingezetene privé-personen	24

Luxemburg – de Europese Justitie vernietigt de beslissing van de Europese Commissie betreffende de staatssteun in de zaak Amazon

1. Op 4 oktober 2017 heeft de Europese Commissie een besluit (EU 2018/859) vastgesteld waarin zij van oordeel was dat een voorafgaande fiscale beslissing (“tax ruling”) van de Luxemburgse belastingdienst ten gunste van Amazon een staatssteun vormde.

De voorafgaande fiscale beslissing had een methode goedgekeurd voor de vaststelling van verrekenprijzen die het mogelijk maakte voor een Luxemburgs bedrijf van Amazon om haar belastingschuld op de inkomsten van vennootschappen in Luxemburg van 2006 tot 2014 te bepalen.

Door deze beslissing gelastte de Europese Commissie de terugvordering van de bedragen die het Groothertogdom Luxemburg niet van de Luxemburgse vennootschap had geïnd met betrekking tot de vennootschapsbelasting, zijnde een bedrag van 250 miljoen euro.

Amazon ging voor het Gerecht van de Europese Unie in beroep tegen de beslissing van de Europese Commissie. Op 12 mei 2021 heeft het Gerecht van de Europese Unie de vernietiging van de beslissing van de Europese Commissie uitgesproken.

2. Wat zijn de redenen waarom het Gerecht van de Europese Unie het besluit van de Europese Commissie nietig heeft verklaard?

Om ze te begrijpen, moeten we terugkeren naar de omstandigheden die de Europese Commissie ertoe hebben gebracht haar besluit te nemen.

In de zaak die aan de Europese Commissie werd voorgelegd, was een licentieovereenkomst gesloten voor immateriële activa (technologie, klantgegevens, handelsmerken) tussen een onderneming LUX SCS en een onderneming LUX OPCO.

Op grond van deze overeenkomst had LUX OPCO het recht verkregen om de immateriële activa van LUX SCS te gebruiken in ruil voor de betaling van een vergoeding. Het tarief van de vergoeding was berekend op basis van een verrekenprijsverhouding.

De betrokken Luxemburgse voorafgaande fiscale beslissing had bevestigd dat de methode van de vaststelling van de verrekenprijs die in dit geval werd gebruikt conform het arm's length principle.

Voor de Europese Commissie verleende deze voorafgaande fiscale beslissing echter een voordeel dat als staatssteun aan LUX OPCO werd gekwalificeerd. De in de voorafgaande fiscale beslissing goedgekeurde verrekenprijsmethode heeft volgens de Commissie geleid tot een resultaat dat afweek van een betrouwbare benadering van een marktconform resultaat, waardoor de belastinggrondslag van LUX

OPCO voor de berekening van de vennootschapsbelasting werd verminderd.

Voor de Europese Commissie heeft LUX SCS geen « unieke en waardevolle » functies uitgeoefend met betrekking tot immateriële activa waarvoor zij alleen een wettelijke titel had.

Lux OPCO zou daarentegen de entiteit moeten zijn die recht heeft op de inkomsten uit de intellectuele eigendom en LUX SCS had alleen het recht om haar beperkte bedrijfskosten en de ontwikkelingskosten van haar immateriële activa terug te vorderen.

Bovendien, in de veronderstelling dat de Luxemburgse belastingautoriteiten terecht de analyse van de functies van LUX SCS in het gebruikte verrekenprijssrapport hebben aanvaard, was de door de betrokken voorafgaande fiscale beslissing goedgekeurde verrekenprijsmethode bovendien niet geschikt. De methode die had moeten worden gebruikt, is de methode die is gebaseerd op de transactionele nettomargemethode.

Ten slotte had de partij die had moeten getest worden volgens deze methode LUX SCS moeten geweest zijn en niet LUX OPCO.

3. In haar beslissing van 12 mei 2021 heeft het Gerecht van de Europese Unie deze redenering niet onderschreven. Zij is inderdaad van mening dat de Europese Commissie er niet in is geslaagd het bestaan van een voordeel vast te stellen.

Wat de door de Europese Commissie gehanteerde OESO-richtsnoeren betreft, is het Gerecht van oordeel dat de Commissie alleen gebruik kon maken van de richtsnoeren die voortvloeien uit hun versie uit 1995, aangezien de voorafgaande fiscale beslissing uit 2003 dateert. De versies van 2010 en 2010, die door de Europese Commissie werden gebruikt, waren niet relevant.

Wat de functionele analyse betreft, beroept het Gerecht zich op de OESO-richtsnoeren in hun versie van 1995 om te oordelen dat de Luxemburgse belastingautoriteiten niet kunnen worden verweten dat zij meenden dat het juist was om een andere entiteit dan LUX SCS als te testen partij te kiezen. Wat de functies van LUX SCS betreft, heeft de Europese Commissie haar ten onrechte afgeschilderd als een louter passieve houder van immateriële activa.

Ten slotte zit de berekening door de Commissie van de LUX SCS-vergoeding gekenmerkt vol van de fouten en kan deze niet als voldoende betrouwbaar worden

beschouwd. Voor zover ook de door de Commissie vastgestelde berekeningsmethode moet worden afgewezen, kan deze methode niet de basis vormen van de vaststelling van de Commissie dat de door LUX OPCO aan LUX SCS betaalde vergoeding lager hadden moeten zijn dan de daadwerkelijk geïnde vergoeding.

Kortom, volgens het Gerecht heeft de Commissie niet aangetoond dat er sprake is van een voordeel.

4. De oplossing van de juridische kwesties van verrekenprijzen en staatssteun hangt in wezen af van de feiten van de zaak. Uit de beslissing van het Gerecht van de Europese Unie van 12 mei kan echter worden onthouden dat enerzijds de OESO-richtsnoeren inzake verrekenprijzen niet met terugwerkende kracht kunnen worden toegepast en anderzijds dat louter methodologische fouten in de verrekenprijsanalyse niet volstaan om te concluderen dat een voordeel dat als staatssteun kan worden aangemerkt, werd verleend.

5. De beslissing van het Gerecht is niet definitief omdat de Europese Commissie beroep kan aantekenen bij het Hof van Justitie. Dit beroep kan echter alleen betrekking hebben op rechtsvragen, en niet op de grond van de zaak. In afwachting van dit arrest zou de beslissing van het Gerecht van invloed kunnen zijn op de beslissingen die de Europese Commissie nog moet nemen in soortgelijke lopende zaken (NIKE en INTER IKEA) die zich nog in het stadium bevinden van het formele staatssteunonderzoek door de Europese Commissie.

Angélique PUGLISI

In afwachting van dit arrest zou de beslissing van het Gerecht van invloed kunnen zijn op de beslissingen die de Europese Commissie nog moet nemen in soortgelijke lopende zaken (NIKE en INTER IKEA) die zich nog in het stadium bevinden van het formele staatssteunonderzoek door de Europese Commissie.

Regeerakkoord over de bedrijfswagens

Zopas werd er een regeerakkoord bereikt over het principe van vergroening van het bedrijfswagenpark.

Vanaf 2026 zullen alleen elektrische bedrijfswagens kunnen profiteren van een belastingvoordeel. Het is al jammer dat hybride voertuigen niet onder de maatregel vallen.

Er is geen terugwerkende kracht voorzien en bestaande contracten zullen niet ter discussie worden gesteld. De overheid zegt een «stabiel en duidelijk kader» te willen creëren, zodat bedrijven en werknemers weloverwogen aankoop- en investeringsbeslissingen kunnen nemen.

Elke werkgever zal zijn werknemers altijd een benzine- of dieselauto kunnen aanbieden. Keuzevrijheid blijft bestaan, maar bedrijfswagens die als vervuilend worden beschouwd, kunnen niet langer profiteren van een belastingvoordeel.

Het akkoord wilt ook de versnelde toename van het aantal laadpalen thuis en op het werk aanmoedigen. Particulieren die tussen 1 september 2021 en 31 augustus 2024 kiezen voor de aankoop en installatie van een laadpaal aan huis, kunnen rekenen op een verlaging van de investeringsbelasting.

Bovendien profiteren bedrijven die tussen 1 september 2021 en 31 december 2022 investeren in een

publiek toegankelijke laadpaal van een aftrekpercentage van 200%.

Wat moeten we denken van dit project?

Dit is allemaal wel mooi, maar de energievoorziening en de distributie en ontwikkeling van openbare laadinfrastructuur zal moeten gegarandeerd worden, zoals opgemerkt werd door de Mobia-federatie (voorheen Febiac) die vraagt om een diepgaande monitoring van het aantal, de locatie en de dichtheid van laadinfrastructuren die hand in hand gaan met de elektrificatie van het wagenpark.

Het is duidelijk dat er veel meer ultrasnelle laders nodig zullen zijn, omdat deze tot op heden vrijwel onbestaande zijn.

Sinds 2019 telt België meer dan 10.000 laadpalen, terwijl Nederland sinds 2018 al 122.000 laadpalen heeft.

In België wordt de helft van de laadpalen geïnstalleerd door bedrijven, een kwart is eigendom van particulieren en de rest bestaat uit laadpalen die voor iedereen toegankelijk zijn, gelegen aan de openbare weg.

De overheid moet zich daarom ook op het gebied van vergroening inspannen.

Last but not least zal het elektriciteitsnet het moeten kunnen bijhouden.

Wat als alle gebruikers hun auto tegelijkertijd willen opladen?

Met andere woorden, gaan we genoeg elektriciteit hebben voor al deze auto's, vooral als we uit de kernenergie willen stappen?

Pascale HAUTFENNE

Particulieren die tussen 1 september 2021 en 31 augustus 2024 kiezen voor de aankoop en installatie van een laadpaal aan huis, kunnen rekenen op een verlaging van de investeringsbelasting.

Bovendien profiteren bedrijven die tussen 1 september 2021 en 31 december 2022 investeren in een publiek toegankelijke laadpaal van een aftrekpercentage van 200%.

De regels van het Verenigd Koninkrijk die van toepassing zijn vanaf 1 juni 2021 op de intresten en vergoedingen betaald aan Belgische bedrijven

Sinds 1 januari 2021 is het recht van de Europese Unie niet langer van toepassing op het Verenigd Koninkrijk. Dit is met name het geval met de Europese richtlijn van 3 juni 2003 (2003/49/C) betreffende het gemeenschappelijk belastingregeling dat van toepassing is op de uitkering van interesten en royalty's tussen verbonden vennootschappen van verschillende lidstaten.

Deze richtlijn voorziet (onder bepaalde voorwaarden) in een vrijstelling van bronbelasting op interest- en royalty-uitkeringen tussen in de Europese Unie gevestigde verbonden ondernemingen.

De Britse wet op de Financiën ("finance bill") die in maart 2021 werd gepubliceerd, trekt de wet in die de richtlijn van 3 juni 2003 in nationaal recht had geïmplementeerd. Deze intrekking treedt in werking met ingang vanaf 1 juni 2021.

Vanaf 1 juni 2021 zijn interest- en royalty-uitkeringen dus onderworpen aan een bronbelasting van 20% in het Verenigd Koninkrijk, tenzij een vrijstelling of verlaagd tarief

mogelijk is, op grond van een met het Verenigd Koninkrijk gesloten verdrag inzake dubbele belasting.

Volgens het Britse recht is bronbelasting van toepassing op de uitkering van interesten en royalty's aan begunstigden die niet in het Verenigd Koninkrijk wonen.

Wat de uitkeringen van royalty's door Britse vennootschappen aan Belgische vennootschappen betreft, is de impact van de intrekking nihil, omdat het dubbelbelastingverdrag tussen België en het Verenigd Koninkrijk de bevoegdheid om uitkeringen van royalty's te belasten uitsluitend aan de woonstaat van de begunstigde toekent, namelijk België.

Bijgevolg zullen de uitkeringen van vergoedingen uit Britse bronnen aan Belgische ingezetenen begunstigden in het Verenigd Koninkrijk worden vrijgesteld.

De Britse belastingdienst HMRC hoeft hiervoor geen formele toestemming te geven op basis

van het met België gesloten dubbelbelastingverdrag.

Voor de vergoedingen afkomstig van Britse bedrijven naar Belgische begunstigde ingezetenen, zullen de uitkeringen dus bruto worden gedaan, zonder aftrek van een bronbelasting.

Wat de uitkeringen van interesten betreft, is de situatie anders, omdat het tussen België en het Verenigd Koninkrijk gesloten dubbelbelastingverdrag voorziet in een bronbelasting van 10% van het brutobedrag.

In het Verdrag zijn bepaalde vrijstellingen van bronbelasting opgenomen. Dit is met name het geval bij interesten die uitgekeerd worden op een lening die door de ene onderneming aan de andere is verstrekt, op voorwaarde dat het bedrag van de rente « at arm's length » is vastgesteld.

Voorvrijstellingsveronderstellingen moet worden opgemerkt dat de vrijstelling niet automatisch door HMRC zal worden verleend.

De Belgische bedrijven die regelmatig lenen aan Britse ingezeten bedrijven kunnen een conventionele aanvraag indienen op basis van een specifiek formulier, DTTP1 («Double Tax Treaty Passport Scheme») genoemd.

Belgische ondernemingen, die in het verleden op basis van de Europese richtlijn een vrijstelling hebben kregen, kunnen voor lopende leningen (en dus niet voor nieuwe leningen) op twee manieren een vrijstelling van HMRC aanvragen.

Een eerste mogelijkheid is om aan de Britse belastingdienst een «kennisgeving van vrijstelling» te geven waarmee de Belgische vennootschap bevestigt dat zij fiscaal in België gevestigd is en dat de omstandigheden waaronder zij de vrijstelling in het verleden heeft verkregen, niet gewijzigd zijn.

De andere mogelijkheid, die ook van toepassing is op nieuwe leningen, is het aanvragen van een vrijstelling met een specifiek formulier (formulier D.T.) dat moet worden ingevuld door de aanvrager en de Belgische belastingdienst waarin de Belgische fiscale vestigingsplaats van de vennootschap wordt bevestigd.

Dit formulier zal ook moeten worden gebruikt in het geval van een aanvraag tot verlaging van de Britse bronbelasting.

De Belgische bedrijven die regelmatig lenen aan Britse ingezeten bedrijven kunnen een conventionele aanvraag indienen op basis van een specifiek formulier, DTTP1 («Double Tax Treaty Passport Scheme») genoemd.

Met het oog op de intrekking van de Britse wetgeving die uitvoering heeft gegeven aan de richtlijn van 3 juni 2003, is het daarom belangrijk dat multinationale groepen vóór 1 juni 2021 hun proces voor de uitkering van interesten met betrekking tot een Britse onderneming controleren om deze mogelijk te kunnen wijzigen, om te kunnen genieten of te kunnen blijven genieten van een vrijstelling van bronbelasting op interest of royalty of het toepasselijke tarief waarin het verdrag ter preventie van de dubbele belasting tussen België en het Verenigd Koninkrijk voorziet.

Angélique PUGLISI

De administratie past het bewijsmateriaal niet correct toe, waardoor het bewijs van de door haar aangevoerde voorwaarden wordt vermeden, noch het bewijs van het tegendeel, aangezien de belastingplichtige altijd kan aantonen dat de handelingen gerechtvaardigd waren om andere redenen dan het vermijden van inkomstenbelasting.

In dit verband is het zoeken naar een belastingvoordeel altijd toegestaan voor zover het doel van de bepaling waarmee het wordt toegekend, niet wordt geschonden.

De vernietiging van een negatieve ruling door het gerecht

Het Hof van Beroep van Gent heeft onlangs een arrest gewezen over de tussenkomst van de rechter om een voorafgaande beslissing die in strijd is met de wet nietig te verklaren.

In casu ging het om de schenking van de aandelen van een burgerlijke vennootschap die door de ouders moest opgericht worden aan hun minderjarige kinderen, in ruil voor een jaarlijkse rente.

In deze zin hadden de ouders een verzoek om een beslissing ingediend om er met name voor te zorgen dat de handeling niet als misbruik zou worden aangemerkt.

De administratie was enerzijds van mening dat het, gezien de betrokken bedragen, noodzakelijk was deschenking te herkwalficeren in een overeenkomst onder bezwarende titel. Vervolgens, dat de algemene antimisbruikbepaling moet worden toegepast en dat

het bewijs van een onrechtmatige aanpak voor te leggen.

Het Hof van Beroep van Gent vernietigde de voorafgaande beslissing op basis van het legaliteitsbeginsel.

De administratie past het bewijsmateriaal niet correct toe, waardoor het bewijs van de door haar aangevoerde voorwaarden wordt vermeden, noch het bewijs van het tegendeel, aangezien de belastingplichtige altijd kan aantonen dat de handelingen gerechtvaardigd waren om andere redenen dan het vermijden van inkomstenbelasting.

In dit verband is het zoeken naar een belastingvoordeel altijd toegestaan voor zover het doel van de bepaling waarmee het wordt toegekend, niet wordt geschonden.

Deze beslissing is interessant, omdat de Dienst Voorafgaande Beslissingen de jurisprudentie over belastingmisbruik niet respecteert en beslissingen verwerpt, zelfs ondanks het bewijs van een fiscaal doel.

De bevoegdheid van de rechter blijft hier echter beperkt tot het aftoetsen van de wettigheid van de genomen beslissing. Het is niet aan de hoven en rechtbanken om de plaats van de bevoegde entiteit in te nemen.

Perrine RUDEWIEZ

Voor elke Belgische onderneming die actief op vlak van e-commerce, is het daarom belangrijk om, gezien de nieuwe regelgeving en die voorzienbare controles, haar beleid inzake facturering en de toepassing van btw te herzien.

E-commerce : btw : registratiemodule ONE STOP SHOP beschikbaar sinds 1 april 2021

E-commerce (goederen op afstand verkopen aan consumenten via online winkels) heeft in 2020 een bloei gekend als gevolg van Covid19.

Momenteel zijn deze verkopen op afstand van goederen onderworpen aan de btw van de Lidstaat van bestemming van de Europese Unie, uitgaande van een bepaalde omzeldrempel (van verkoop op afstand), verschillend voor elke Lidstaat.

Zolang een Belgische belastingplichtige onderneming verkoop op afstand vanuit België via andere Lidstaten van de Europese Unie verricht en de in die lidstaat geldende omzeldrempel niet heeft overschreden, blijft de verkoop in beginsel onderworpen aan de Belgische btw (tenzij de verkoper uitdrukkelijk kiest voor de betaling van btw in de lidstaat van bestemming, vanaf de eerste euro).

Indien deze drempel in de Lidstaat van bestemming wordt overschreden, is in die Lidstaat in ieder geval btw verschuldigd. Daarom moet in de betrokken

Lidstaat een btw-nummer worden aangevraagd, moet lokale btw worden gefactureerd en moeten periodieke btw-aangiften ter plaatse worden ingevoerd.

Aangezien er in de verschillende Lidstaten van de Europese Unie geen uniform btw-tarief bestaat, moet de belastingplichtige onderneming ook zelf het juiste btw-tarief bepalen.

Vanaf 1 juli 2021 vervallen de verschillende omzeldrempels die gelden in elke Lidstaat waar de goederen worden geleverd en worden ze vervangen door één algemene drempel van € 10.000 voor alle verkopen op afstand naar andere Lidstaten van de Europese Unie.

Indien de totale omzet van deze verkopen de bovenvermelde algemene drempel niet overschrijdt, zal de Belgische btw moeten toegepast worden.

Als gevolg van deze nieuwe reglementering zal de buitenlandse btw veel eerder van toepassing zijn dan nu het is.

Ter vereenvoudiging biedt de Europese richtlijn met deze nieuwe reglementering de mogelijkheid om de in andere lidstaten van de Europese Unie verschuldigde btw te betalen door middel van één gecentraliseerde driemaandelijke btw-aangifte, genaamd One Stop Shop (OSS).

In het kader van deze regeling kunnen Belgische bedrijven buitenlandse btw aangeven via een OSS-aangifte die kan worden ingediend via het Belgische portaal Intervat.

De Belgische Staat zal op haar beurt de buitenlandse btw doorrekenen aan de betrokken lidstaten van de Europese Unie.

De OSS-module waarop Belgische bedrijven zich kunnen inschrijven, is beschikbaar sinds 1 april 2021.

Elke Belgische onderneming die reeds verkopen op afstand uitvoert of van plan is dit in de nabije toekomst te doen, heeft er belang bij om de impact van de nieuwe btw-regels op haar activiteiten te beoordelen en, afhankelijk van het resultaat van deze analyse, kan er interesse zijn om zich al in te schrijven voor deze one-stop-shop.

De overgang naar de OSS-regeling kan ook voordelig zijn voor Belgische ondernemingen die reeds btw betalen in de Lidstaat van bestemming, aangezien het nu mogelijk is om het buitenlandse btw-nummer af te schaffen, wat zou kunnen leiden tot een verlaging van de kosten van de btw-naleving.

Verwacht wordt dat de belastingdiensten van de verschillende Lidstaten van de Europese Unie, vooruitlopend op de nieuwe regeling, meer controle zullen doen van e-commercebedrijven die op hun grondgebied verkopen op afstand hebben gedaan.

Indien de omzeldrempel in die Lidstaat wordt overschreden,

zonder dat de lokale btw gefactureerd en betaald is, zal de belastingdienst de verschuldigde btw vorderen, vermeerderd met eventuele boetes en interesten.

Voor elke Belgische onderneming die actief op vlak van e-commerce, is het daarom belangrijk om, gezien de nieuwe regelgeving en die voorzienbare controles, haar beleid inzake facturering en de toepassing van btw te herzien.

Angélique PUGLISI

Roerende schenkingen voor een buitenlandse notaris: circulaire en details

Recente wetten zijn de doodsklokken komen luiden voor roerende schenkingen die voor een buitenlandse notaris werden doorgevoerd (gewone wet van 03/12/2020 en bijzondere wet van 13/12/2020).

Deze wetten hebben tot doel om sinds 15 december 2020 de registratie van notariële akten die in het buitenland zijn verleden en die recht geven op een inter vivos schenking van roerende goederen te verplichten.

Een circulaire heeft de contouren van deze nieuwe verplichting verduidelijkt (circulaire 2021/C/27 van 16 maart 2021). Het lezen van deze circulaire laat ons toe om te beoordelen welke donaties onder deze nieuwe wetten vallen en welke, a contrario, de planningsconstructies zijn die mogelijk blijven.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de administratie in deze circulaire aangeeft dat «de wet een einde wil maken aan een vorm van belastingontduiking die het mogelijk maakte om de schenking van roerende goederen die blijkt uit een buitenlandse notariële akte vrij te stellen van belastingheffing in België». Er moet echter aan worden herinnerd dat vóór deze wetten van december 2020 het gebruik van dit type schenking perfect mogelijk en wettelijk was: het waren geldige

en tegenstelbare schenkingen naar Belgisch recht, omdat ze in de notariële vorm waren, maar niet onderworpen aan Belgische registratierechten, omdat het Belgische recht niet verplicht was om schenkingen te registreren, enkel notariële akten die in België werden verleden. Schenkingen die vóór 15 december 2020 bij een buitenlandse notaris (zoals een Zwitserse of Nederlandse notaris) zijn gedaan, blijven dus geldig, onder voorbehoud van de overleving van de schenker gedurende de drie jaar na de schenkingsakte.

De circulaire bevestigt dat deze nieuwe registratieplicht in België van toepassing is op schenkingen door een inwoner van het Koninkrijk. Met andere woorden, enkel buitenlandse schenkingen waarbij een (fiscaal) Belgische ingezetene schenker betrokken is, zijn onderworpen aan registratie in België. Buitenlandse notariële akten waarin een Belgische begiftigde aan wie een schenking is gedaan door een niet-Belgische ingezetene, hoeven dus niet geregistreerd te worden.

Het begrip inwoner van het Koninkrijk zal door de schenker worden beoordeeld aan de hand van de traditionele criteria die zijn vastgesteld, dat wil zeggen dat op de dag waarop de schenking voor een buitenlandse notaris wordt gedaan, moet worden beoordeeld of de schenker zijn werkelijke, effectieve en ononderbroken verblijfplaats in België heeft. Als de schenker op het moment van de schenking niet-ingezetene is en vervolgens een Belgische ingezetene wordt, mag de schenking niet in België worden

geregistreerd, behalve in het geval dat de echtheid van de niet-woonplaats zou gesimuleerd zijn.

Voor Belgische schenkers die nog steeds in de verleiding zouden komen om hun schenkingen te laten registreren bij een buitenlandse notaris, bevestigt de circulaire verder dat de deadline voor de registratie van de schenking 4 maanden vanaf de akte is (in plaats van 15 dagen voor Belgische akten) om eventuele beëdigde vertalingen mogelijk te maken. Indien de schenking voor een buitenlandse notaris wordt verleend onder een opschortende voorwaarde, gaat de termijn voor overlegging voor inschrijving in op de dag waarop de schenking wordt gedaan, op voorwaarde dat het criterium dat bij wet in aanmerking wordt genomen, de buitenlandse notariële akte is.

Tot slot, en vooral, bevestigt de circulaire dat aangezien deze nieuwe registratieplicht alleen van toepassing is op buitenlandse notariële akten, deze nieuwe verplichting niet van toepassing is op roerende schenkingen die bij een onderhandse akte worden gedaan, zelfs niet als de schenker een inwoner van het Koninkrijk is. Handgiften met een pacte adjoint, onrechtstreekse schenkingen, zoals die welke onder bepaalde voorwaarden zouden kunnen voortvloeien uit bankoverschrijvingen, blijven mogelijk zonder registratie.

Overdrachtsmogelijkheden buiten de werkingssfeer van de schenkingsrechten blijven daarom mogelijk, meestal met de voorwaarde van overleving van de schenker. Er zij aan

herinnerd dat het in het laatste geval altijd mogelijk is om op elk moment gedurende de periode van drie jaar de onderhandse overeenkomst vrijwillig voor te leggen aan het bevoegde Kantoor Rechtszekerheid, en onderworpen te worden aan het tarief van de schenkingsrechten (3% of 7% in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of in het Vlaamse Gewest; 3,3% of 5,5% in het Waals Gewest) in plaats van het risico te lopen dat de schenking opnieuw wordt geïntegreerd in de nalatenschap en belast wordt tegen de veel minder gunstige progressieve tarieven van de successierechten.

Sylvie LEYDER

Handgiften met een pacte adjoint, onrechtstreekse schenkingen, zoals die welke onder bepaalde voorwaarden zouden kunnen voortvloeien uit bankoverschrijvingen, blijven mogelijk zonder registratie.

Voorlopige hechtenis inzake douane- en accijnszaken die niet onderworpen zijn aan de wettigheidscontrole van de Kamer van de Raad – arrest van het Grondwettelijk Hof van 4 maart 2021 (nr. 39/2021)

In het fiscaal recht zijn de douanerechten en accijnzen onderworpen aan de regels en een administratieve procedure vervat in een algemene wet van 18 juli 1977. De gerechtelijke procedure die van toepassing is in geval van fraude wordt ook beheerst door deze wet.

Het stelsel van voorlopige hechtenis inzake douane en accijnzen wijkt af van het stelsel van gemeen recht, geregeld door de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis. Dit verschil kan onder meer worden opgemerkt wat betreft de motivering van het aanhoudingsbevel, het ontbreken

Het Grondwettelijk Hof besluit derhalve dat, ondanks aanzienlijke verschillen tussen de twee wetgevingen wat betreft de voorwaarden voor het uitvoeren van een aanhoudings- en hechtenisbevel, de toetsing van de rechtmatigheid van voorlopige hechtenis, personen die in voorlopige hechtenis worden gehouden wegens inbreuken op het douane- en accijnsrecht, hun rechten niet onevenredig beperkt hebben in vergelijking met degenen die worden vervolgd voor strafbare feiten op het gemeen recht.

van een toetsing van de wettigheid van het aanhoudingsbevel en de toetsing van de voortzetting van de voorlopige hechtenis door een andere rechtbank dan deze die de voorlopige hechtenis heeft gelast.

Toen hij het verschil opmerkte, heeft een onderzoeksrechter van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, die door de Procureur des Konings werd gevorderd voor de afgifte van een aanhoudingsbevel voor vijf personen in douane- en accijnszaken, besloten een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof voor te leggen. Deze vraag had betrekking op de verenigbaarheid van de bepalingen inzake voorlopige hechtenis in het douane- en accijnsrecht met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

gelezen in samenhang met artikel 5, lid 4, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, in die zin dat deze bepalingen personen die het voorwerp uitmaken van voorlopige hechtenis wegens een douane- en accijnsdelict niet dezelfde rechten en garanties bieden als personen die worden onderworpen aan voorlopige hechtenis voor een gewoon strafbaar feit.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof van 4 maart 2021 roept in de eerste plaats een interessante ontvankelijkheidsvraag op aangezien de prejudiciële vraag door een onderzoeksrechter wordt gesteld, terwijl de bijzondere wet van 6 januari 1989 betreffende het Grondwettelijk Hof bepaalt dat alleen de rechtbanken

een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof kunnen voorleggen.

Het Grondwettelijk Hof aanvaardt terecht de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag op grond dat uit het door de invoering van de prejudiciële procedure nagestreefde doel volgt dat het begrip bevoegdheid ruim moet worden uitgelegd.

Het Grondwettelijk Hof preciseert dat zelfs indien de beslissingen van de onderzoeksrechter geen gezag van gewijsde hebben, zij deel uitmaken van de uitoefening van de rechterlijke functie en deel uitmaken van een gerechtelijke procedure. Dit geldt des te meer in het kader van de afgifte van een aanhoudingsbevel.

Te gronde merkt het Grondwettelijk Hof op dat het afwijkend stelsel met betrekking tot douanerechten en accijnzen enerzijds betrekking heeft op de afgifte van het aanhoudingsbevel, dat onderworpen is aan andere voorwaarden dan die van het gemeen recht, en op de controle door de Raadkamer van de rechtmatigheid van het aanhoudingsbevel.

Alvorens de verenigbaarheid van dit stelsel met de beginselen van gelijkheid te onderzoeken, stelt het Grondwettelijk Hof zich vragen over de bestaansreden van dit afwijkend stelsel met betrekking tot douanerechten en accijnzen.

Het Hof merkt op dat uit de voorbereidende werken van het ontwerp dat de wet van 20 juli 1990 is geworden, blijkt dat de afdeling wetgeving van de

Raad van State de wetgever had aanbevolen de algemene wet inzake douanerechten en accijnzen te wijzigen alvorens de nieuwe wet inzake voorlopige hechtenis toe te passen op de vervolgingen voor inbreuken inzake douane en accijnzen.

Bij de goedkeuring van de wet van 20 juli 1990 wensten de Minister van Justitie en de Commissie justitie, die aan de hervormingsproject hadden gewerkt, het nieuwe stelsel van toepassing te maken op de douane en de accijnzen, maar dit voornemen kon niet in de praktijk worden gebracht vanwege de hervorming van de douane- en accijnswetgeving die een dergelijk systeem oplegde en dat de toenmalige minister van Financiën niet wilde.

Het Grondwettelijk Hof concludeert hieruit dat de handhaving van een specifiek stelsel van voorlopige hechtenis in het kader van douane- en accijnsdelicten niet gerechtvaardigd is door de principiële wens van de wetgever om twee afzonderlijke stelsels te handhaven, maar enkel door de noodzaak van een hervorming van de wetgeving inzake douanerechten en accijnzen, die door de toenmalige bevoegde minister niet gewenst was.

De daaruit voortvloeiende verschillen in behandeling zijn dus gebaseerd op een onderscheidingscriterium dat volgens de wil van de toenmalige wetgever voorbestemd was te verdwijnen van zodra de douane- en accijnswetgeving zou hervormd zijn.

Volgens het Grondwettelijk Hof

is het aan de wetgever om te beslissen over de wenselijkheid van een alomvattende hervorming van de douane- en accijnswet die het mogelijk zou maken om rekening te houden met de beginselen en garanties die vastgesteld werden door de hervorming van de voorlopige hechtenis in 1990.

Kortom, het Hof moet dus nagaan of de bekritiseerde verschillen in behandeling geen onevenredige gevolgen hebben voor personen die onderworpen zijn aan het huidig stelsel van voorlopige hechtenis in douane- en accijnszaken.

Het Grondwettelijk Hof merkt op dat de afgifte van een aanhoudingsbevel naar gewoon recht onderworpen is aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- het aanhoudingsbevel moet absoluut noodzakelijk zijn voor de openbare veiligheid;
- het feit dat het aanhoudingsbevel rechtvaardigt, moet ertoe leiden dat de verdachte een gevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf krijgt;
- indien de maximumstraf niet meer bedraagt dan 15 jaar gevangenisstraf, moet er, naast de absolute noodzaak van de openbare veiligheid, ernstige redenen zijn om te vrezen dat de verdachte, indien hij in vrijheid wordt gelaten, nieuwe misdrijven en strafbare feiten zal plegen, aan de rechter zal ontsnappen, zal proberen bewijsmateriaal te verwijderen of samen te werken met derden.

Wat de douanerechten en

accijnzen betreft, voorziet de wet de mogelijkheid voor ambtenaren om fraudeurs voorlopig aan te houden voor strafbare feiten die moeten leiden tot het opleggen van de gevangenisstraf.

Wat de voorwaarden voor de afgifte van een aanhoudingsbevel betreft, is het Grondwettelijk Hof van oordeel dat het verschil in behandeling in douane- en accijnzen en in het gemeen recht niet bestaat.

Het Hof baseert zich onder meer op de volgende overwegingen :

- de keuzes van repressief beleid op het gebied van douanerechten en accijnzen ter bestrijding van de omvang en frequentie van fraude op een bijzonder technisch gebied met betrekking tot vaak grensoverschrijdende activiteiten;
- gezien het radicale karakter van de vrijheidsberoving kan de

onderzoeksrechter alleen een aanhoudingsbevel toekennen als dat absoluut noodzakelijk is;

- de Grondwet (artikel 12, lid 3) bepaalt dat het aanhoudingsbevel van een onderzoeksrechter inzake douane en accijnzen binnen 48 uur na de aanhouding wordt betekend en dat het met redenen wordt omkleed.

Wat betreft de controle van het aanhoudingsbevel en het aanhouden van de hechtenis merkte de onderzoeksrechter die de zaak voor het Grondwettelijk Hof heeft ingediend op dat de Wet op de Douane en Accijnzen niet voorziet in een toetsing van de rechtmatigheid van het aanhoudingsbevel door de Raadkamer, met de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling en beroep in te stellen bij het Hof van Cassatie.

Volgens de onderzoeksrechter is dit gebrek aan rechterlijke toetsing onverenigbaar met artikel 5, lid 4, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Deze bepaling staat iedereen die van de vrijheid wordt beroofd toe om beroep in te stellen bij een rechtbank. Een systeem van periodieke en automatische controle op de rechtmatigheid van de hechtenis op regelmatige tijdstippen is echter verenigbaar met deze bepaling.

Hierover merkt het Grondwettelijk Hof op dat de procedure voor douanerechten en accijnzen garanties biedt die gelijkwaardig zijn aan het gemeen recht, aangezien met name de algemene

wet inzake douanerechten en accijnzen bepaalt dat de persoon die in voorlopige hechtenis is genomen, de mogelijkheid heeft om een verzoek om voorlopige invrijheidstelling in te dienen bij de strafrechtbanken, dit conform de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering, zoals het Hof van Cassatie bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld.

Het Hof stelt ook vast dat de algemene wet op de Douane en Accijnzen voorziet in de mogelijkheid voor de aangehouden persoon om binnen veertien dagen na zijn aanhouding een vordering in te stellen bij de strafrechter. Als er binnen deze termijn geen vordering is ingesteld bij de correctionele rechtbank, is de Procureur des Konings verplicht de gearresteerde persoon onmiddellijk, maar tijdelijk vrij te laten.

De periode tussen de aanhouding van de persoon en de verwijzing naar de correctionele rechtbank is strikt beperkt en kan dus niet meer dan een maand bedragen zoals in het gemeen recht. Het is dan ook logisch om hier niet in een systematische monitoring van maand tot maand te voorzien. Een dergelijke maatregel brengt volgens het Hof dus geen onevenredige beperking van de rechten van de betrokkenen met zich mee.

Het Grondwettelijk Hof besluit derhalve dat, ondanks aanzienlijke verschillen tussen de twee wetgevingen wat betreft de voorwaarden voor het uitvaardigen van een aanhoudings- en hechtenisbevel, de toetsing van de rechtmatigheid van voorlopige

Ter herinnering, dankzij het systeem van voorafgaande beslissing kunnen belastingplichtigen een voorafgaande beslissing vragen over de toepassing van de belastingwetgeving die de administratie zal binden.

Voorafgaande beslissingen werden in beginsel anoniem gepubliceerd in de vorm van individuele of collectieve samenvattingen, met inachtneming van het beroepsgeheim.

hechtenis, personen die in voorlopige hechtenis worden gehouden wegens inbreuken op het douane- en accijnsrecht, hun rechten niet onevenredig beperkt hebben in vergelijking met degenen die worden vervolgd voor strafbare feiten op het gemeen recht.

Zoals het Hof in haar arrest heeft herhaald, wil deze personen kunnen profiteren van alle garanties die zijn opgenomen in de wet op de voorlopige hechtenis inzake gemeen recht, dan moeten we een algemene hervorming van de wet op de douane en accijnzen door de wetgever afwachten.

Angélique PUGLISI

Publicatie van de wet teneinde een grotere transparantie van de Dienst Voorafgaande Beslissingen te garanderen

De wet van 16 maart 2021 teneinde een grotere transparantie van de Dienst Voorafgaande Beslissingen te garanderen, werd zopas gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 maart 2021 en zal op 2 april 2021 van kracht zijn.

Deze wet wijzigt het koninklijk besluit van 30 januari 2003 tot invoering van het systeem van voorafgaande beslissingen in fiscale zaken door te bepalen

dat voorafgaande beslissingen voortaan in de vorm van een individuele samenvatting zullen worden gepubliceerd (de oude versie voorziet ook in publicatie in de vorm van collectieve samenvattingen).

Terherinnering, dankzij het systeem van voorafgaande beslissing kunnen belastingplichtigen een voorafgaande beslissing vragen over de toepassing van de belastingwetgeving die de administratie zal binden.

Voorafgaande beslissingen werden in beginsel anoniem gepubliceerd in de vorm van individuele of collectieve samenvattingen, met inachtneming van het beroepsgeheim.

De toelichting bij het wetsontwerp dat aanleiding gaf tot de wijziging die heeft plaatsgevonden, rechtvaardigt dit door te verwijzen naar het feit dat er nog tientallen beslissingen niet gepubliceerd zijn en dat als gevolg daarvan andere belastingplichtigen en administratieve diensten niet op de hoogte zijn van bepaalde precedents en er niet naar kunnen verwijzen.

In de toelichting staat ook dat de nieuwe voorzitter van de DVB er momenteel voor zorgt dat elke beslissing afzonderlijk wordt gepubliceerd. De wetswijziging die in werking is getreden, zou bedoeld zijn om een reeds bestaande praktijk in de regelgevingen te verankeren.

We moeten erop wijzen dat de mogelijkheid om het verzoek om een voorafgaande beslissing te laten voorafgaan door een prefilings verzoek, zonder de verplichting

om deze te laten volgen door de indiening van een voorafgaand verzoek, niet werd geschrapt.

Angélique PUGLISI

Deze vaststelling, waarvan moet worden gezegd dat hij in overeenstemming met de toepasselijke wetgeving werd geformuleerd, moet de mogelijks betrokken belastingplichtigen ertoe aanzetten om, ruim voor een geplande uitkering (zo nodig enkele jaren van tevoren) het belastingstelsel in twijfel trekken dat op hen van toepassing zal zijn op het moment van het belastbare feit. Het is duidelijk dat alle beslissingen die in voorgaande jaren zijn genomen, van invloed kunnen zijn op dit belastingstelsel. Een dergelijke «controle» is naar onze mening des te essentiëler, omdat de wetgever niet alleen de uitkeringen sensu stricto aan de «distributielasting» onderwerpt, maar ook een reeks hypothesen waarvan hij meent dat ze daarmee vergelijkbaar zijn (met name de overdracht van activa van een «juridische constructie» naar een andere, niet-meewerkende Staat, of bepaalde gevallen van inbreng «van economische rechten, aandelen of winstbewijzen of activa» van een «juridische constructie»).

“Kaaimantaks” : De DVB bevestigt mogelijke gevallen van dubbele belasting inzake “distributielasting”

De Dienst Voorafgaande Beslissingen inzake fiscale zaken heeft enkele dagen geleden haar jaarverslag betreffende het jaar 2020 gepubliceerd.

Dat verslag bevat een interessante vaststelling betreffende de toepassing van de «kaaimantaks». Deze vaststelling betreft in het bijzonder het tweede, vaak wordt vergeten, “luik” dat door de “kaaimantaks” wetgeving wordt voorzien, namelijk de “distributielasting”.

Naast de «doorkijkbelasting» die zij regelt, voorziet de «kaaimantaks» wetgeving ook in een «**distributielasting**», die van toepassing is op alle uitkeringen van elke «juridische constructie», of het nu gaat om een trust of een gepersonifieerde entiteit bijvoorbeeld. Deze laatste kwalificeert een dergelijke uitkering als een «dividend» (afzonderlijk tarief van toepassing: 30%).

Alle inkomsten die niet worden belast door de doorkijkbelasting (nu alleen van toepassing op de «oprichter») en die op de een of andere manier (die verder gaat dan de eenvoudige hypothese van de gedeeltelijke of volledige vereffening van de «juridische constructie») die door een «juridische constructie» worden uitgekeerd aan de «oprichters» of aan andere inwoners van het Koninkrijk (of aan rechtspersonen die onderworpen zijn aan de rechtspersonenbelasting) worden beschouwd als «dividenden» en worden als dusdanig belast, met uitzondering van de activa die in de juridische constructie werden ingebracht. De bepaling is opgenomen in artikel 18, lid 1, 3°, WIB92.

Deze verdeling is belastbaar voor zover deze betrekking heeft op de reserves die door de «juridische constructie» zijn opgebouwd, bovenop de bedragen die door de «oprichter» zijn «ingebracht» (op voorwaarde dat deze reserves al aan de doorkijkbelasting werden onderworpen).

De belasting als dividend is van toepassing, tenzij de belastingplichtige die

van de uitkering profiteert, vaststelt dat dit een vermindering van het vermogen van de «juridische constructie» met zich meebrengt tot een bedrag

dat lager is dan het vermogen dat door de «oprichter» is ingebracht. Met

andere woorden, de belasting als dividend is alleen van toepassing

voor zover de uitkering betrekking heeft op de toename van die activa.

Er moet echter rekening mee worden gehouden dat de uitkering van het vermogen dat ingebracht werd (door de «oprichter»), ten voordele van een «begunstigde» (die niet noodzakelijkerwijs de «oprichter» is) pas wordt verondersteld **plaats te vinden na de uitkering van alle gereserveerde winsten en inkomsten**. Voor zover de gereserveerde winsten, die in de eerste plaats zouden moeten worden uitgekeerd vóór een (niet-belastbare) teruggave van het ingebrachte vermogen, bestaan uit bedragen die niet zouden zijn belast door toepassing van de «kaaimantaks» (bijvoorbeeld reserves die vóór 1 januari 2015 zijn opgebouwd), zullen

zij «dividenden» vormen en als zodanig belastbaar zijn in hoofde van de begunstigde.

We kunnen de hypothese overwegen van een «juridische constructie» die vóór de inwerkingtreding van de «kaaimantaks» werd gevormd en die op 31 december 2014 1.000.000 EUR aan reserves had opgebouwd. Indien de «juridische constructie» in de loop van het jaar 2021 van een belastbaar inkomen tot 100.000 EUR geniet, is de «oprichter» een belasting verschuldigd van 30.000 EUR (uitgaande van belastbare roerende inkomsten tegen het afzonderlijke tarief van 30%). Dit ongeacht of de ontvangen inkomsten al dan niet worden uitgekeerd aan de «oprichter».

Indien de «juridische constructie» bovendien besluit om in hetzelfde jaar 2021 de inkomsten van 100.000 EUR toe te wijzen aan zijn «oprichter», die een «begunstigde» is geworden, zal het niet worden toegestaan om te voorzien in de prioritaire boeking van deze uitkering op de reeds belaste inkomsten van het jaar, want de wettekst veronderstelt dat de uitgekeerde 10.000 EUR bij voorrang wordt geboekt op

de geaccumuleerde reserves van 1.000.000 EUR. Naast de belasting die van toepassing is op het inkomen van het jaar, zal de «oprichter» belast worden op een uitkering van «dividend» van 100.000 EUR (ook belastbaar tegen het afzonderlijke tarief van 30%).

Dit leidt ertoe dat de «oprichter» een belasting van 60.000 EUR zal moeten betalen voor 2021, terwijl de «juridische constructie» slechts een inkomen van 100.000 EUR zal hebben ontvangen...

Het is in voorkomend geval aan de belastingplichtige om de omvang van het aanvankelijk ingebrachte vermogen aan te tonen wanneer hij om vrijstelling ervan verzoekt. Er wordt in dit verband niet langer verwezen naar het vereiste dat het ingebrachte vermogen aan haar belastingstelsel werd onderworpen, in België of elders...

Laten we nu nader ingaan op het precieze onderwerp van de vaststelling die de Dienst Voorafgaande Beslissingen in fiscale zaken heeft geformuleerd.

Voor zover de liquidatie-uitkering, belastbaar in hoofde van de persoon die deze ontvangt, inkomsten kan omvatten die

eerder door de «juridische constructie» zijn ontvangen, die sinds 2015 in hoofde van de «oprichter» zullen belast geweest zijn, door het effect van de fiscale transparantie, kan er een dubbele belasting uit voortkomen. Deze dubbele belasting kan op dezelfde persoon van toepassing zijn, indien de begunstigde van de uitkering ook «oprichter» is, of kan plaatsvinden in hoofde van verschillende personen, indien de begunstigde een derde is.

De wetgever wou een dergelijke **dubbele belasting** vermijden door in artikel 21, lid 1, 12°, WIB92 een ontheffingsgrond op te nemen.

Het dividend kan zo dus worden **vrijgesteld** in hoofde van de begunstigde van de uitkering, voor zover wordt aangetoond dat het dividend bestaat uit **inkomsten uit de juridische constructie die reeds aan de «kaaimantaks» werden onderworpen.**

Het maakt niet uit op welke persoon deze belasting werd toegepast. De wettekst vereist niet langer, zoals voorheen, dat de begunstigde van de uitkering het bewijs levert dat de belasting al eerder op eigen initiatief werd toegepast. De bewijslast van deze voorafgaande onderwerping aan de «kaaimantaks» ligt uiteraard bij de begunstigde die er aanspraak op maakt.

De Dienst Voorafgaande Beslissingen in fiscale zaken heeft een verzoek betreffende de situatie van een soparfi naar Luxemburgs recht behandeld en heeft vastgesteld dat deze bepaling in feite niet alle gevallen van dubbele belasting kon «dekken», ook al was dat weldegelijk haar doelstelling.

In één van haar «profilings» stelde de dienst vast dat de bepaling van artikel 21, lid 1, 12°, WIB92 niet altijd **dubbele belasting** in hoofde van de «oprichter» uitsluit.

We hebben het reeds gehad over de kwalificatie van een soparfi naar Luxemburgs recht voor de toepassing van het zogenaamde «kaaimantaks»-stelsel.

Het begrip «juridische constructie» omvat 3 verschillende categorieën (art. 2, §1, 13° WIB92). Hiertoe behoren de buitenlandse entiteiten met rechtspersoonlijkheid, maar die volgens de door de Belgische autoriteiten gegeven beoordeling **onvoldoende belast** zijn. Deze categorie van «juridische constructies» werd aanzienlijk uitgebreid door 2 koninklijke besluiten van 21 november 2018 (voor entiteiten van de Europese Economische Ruimte) en 6 mei 2019 (voor entiteiten buiten de Europese Economische Ruimte). Entiteiten die ook worden belast in de staat van hun zetel of hoofdvestiging, maar waarvan de «oprichter» niet zou kunnen aantonen dat zij “voldoende” belast worden om de «kaaimantaks» te vermijden, zijn zo dus potentieel doelwit. Het meest opvallende voorbeeld van deze entiteiten die nieuw onder het toepassingsgebied van de «kaaimantaks» vallen, is de **«soparfi»** naar Luxemburgs recht.

Er kan een uitzondering gemaakt worden op de kwalificatie als «juridische constructie» voor «verpersoonlijkte entiteiten» door aan te tonen dat deze entiteit belast wordt op haar inkomsten die als «voldoende» worden beschouwd. Wat de soparfi naar

Luxemburgs recht betreft, zal de oprichter ervan moeten bewijzen dat deze vennootschap in de Staat van haar fiscale zetel belast wordt aan ten minste 1 % van de fictieve «Belgische belastinggrondslag» die aan diezelfde entiteit zou toegekend worden als zij een in België gevestigde vennootschap was geweest (door het effect van een fictie).

Afhankelijk van het bedrag van het belastbaar inkomen van de soparfi dat aldus volgens de Belgische regels wordt bepaald, kan de toekenning van de status van «juridische constructie» dus verschillen van belastbare periode tot belastbare periode. De vrijstelling van artikel 21, lid 1, 12° WIB92 is echter alleen van toepassing op **inkomsten die worden toegekend of uitbetaald door een «juridische constructie»**.

De Dienst Voorafgaande Beslissingen in fiscale zaken merkt bijgevolg op dat indien de soparfi gedurende de periode waarvoor de soparfi niet langer (hypothetisch) als «juridische constructie» zou gekwalificeerd worden, inkomsten toekent of uitbetaalt die zij in een eerdere periode waarin zij als «juridische constructie» werd gekwalificeerd, de vrijstelling van artikel 21, lid 1, 12°, WIB92 niet van toepassing is en de inkomsten in kwestie, **die via transparantie hadden kunnen belast zijn** in hoofde van een natuurlijke persoon/oprichter, zijn dus onderworpen aan een dubbele belasting, die door de wetgeving is toegestaan.

Deze vaststelling, waarvan moet worden gezegd dat hij

in overeenstemming met de toepasselijke wetgeving werd geformuleerd, moet de mogelijks betrokken belastingplichtigen ertoe aanzetten om, ruim voor een geplande uitkering (zo nodig enkele jaren van tevoren) het belastingstelsel in twijfel trekken dat op hen van toepassing zal zijn op het moment van het belastbare feit. Het is duidelijk dat alle beslissingen die in voorgaande jaren zijn genomen, van invloed kunnen zijn op dit belastingstelsel. Een dergelijke «controle» is naar onze mening des te essentiëler, omdat de wetgever niet alleen de uitkeringen sensu stricto aan de “distributiebeasting” onderwerpt, maar ook een reeks hypothesen waarvan hij meent dat ze daarmee vergelijkbaar zijn (met name de overdracht van activa van een «juridische constructie» naar een andere, niet-meewerkende Staat, of bepaalde gevallen van inbreng «van economische rechten, aandelen of winstbewijzen of activa» van een «juridische constructie»).

Mélanie DAUBE

Nieuwe aangifteverplichtingen voor digitale platforms - DAC 7 goedgekeurd

Op 22 maart heeft de Raad van de Europese Unie formeel de herziening (DAC 7) van Richtlijn 2011/16/EU inzake administratieve samenwerking op belastinggebied aangenomen teneinde de automatische uitwisseling van informatie uit te breiden tot digitale platforms zoals UBER en AIRBNB.

Digitale platforms

De nieuwe regels die DAC heeft uitgevaardigd, verplichten exploitanten van digitale platforms om de inkomsten die de verkopers op hun platform ontvangen, aan te geven en verplichten de Lidstaten om deze informatie automatisch uit te wisselen.

De exploitant van het platform is de entiteit die contracten sluit met verkopers om een platform geheel of gedeeltelijk aan hen ter beschikking te stellen. De exploitant van het platform wordt gekwalificeerd als een rapporterende platformexploitant indien hij fiscaal inwoner is van een Lidstaat, indien hij in een Lidstaat zijn bestuurszetel heeft of er beschikt over een vaste inrichting.

Indien niet aan deze voorwaarden wordt voldaan, kan de platformexploitant niettemin worden gekwalificeerd als een rapporterende platformexploitant indien hij de hieronder vermelde activiteiten van verkopers in de Europese Unie of de verhuur van

onroerend goed in een lidstaat faciliteert.

Activiteiten die moeten worden gerapporteerd, zijn onder meer:

- de verhuur van onroerend goed, ook voor residentieel en commercieel gebruik, alsmede alle andere onroerende goederen en parkeerplaatsen;
- het verlenen van persoonlijke diensten;
- de verkoop van goederen;
- de huur van elk vervoermiddel.

Deze nieuwe regels hebben betrekking op digitale platforms die binnen of buiten de Europese Unie zijn opgericht.

Zij zullen de nationale belastingautoriteiten in staat stellen om inkomsten te detecteren die via digitale platforms worden ontvangen en om de daaruit voortvloeiende belastingverplichtingen te bepalen. De naleving zal bovendien worden vergemakkelijkt voor exploitanten van digitale platforms, aangezien de verklaring in één enkele Lidstaat zal worden afgelegd, in overeenstemming met een gezamenlijk kader van de Europese Unie.

Verbetering van de administratieve samenwerking

DAC 7 heeft ook tot doel de administratieve samenwerking tussen de Lidstaten op het gebied van belastingen te versterken. De ingevoerde wijzigingen zijn de volgende:

- verduidelijking van de notie « te verwachten relevantie » van de informatie, namelijk de

voorwaarde voorafgaand aan het verkrijgen van een informatie op de markt;

- invoering van een nieuwe rechtsgrond voor de gegroepeerde informatie-aanvraag op de markt. Het zal dus gemakkelijker zijn om informatie te verkrijgen over de groepen belastingplichtigen;

- uitbreiding van de informatieverplichting op de royalty markt;

- vaststelling van nieuwe regels voor het gebruik van gelijktijdige controle die de aanwezigheid van ambtenaren van een Lidstaat tijdens een onderzoek in een andere Lidstaat mogelijk maken;

- invoering van een nieuw juridisch kader voor de gedefinieerde gezamenlijke audits, namelijk “gezamenlijk door de bevoegde autoriteiten van twee of meer Lidstaten worden verricht en die verband houden met een of meer personen van gemeenschappelijk of complementair belang voor de bevoegde autoriteiten van die Lidstaat”.

Deze laatste wijzigingen ter versterking van de administratieve samenwerking moeten uiterlijk vanaf 2024 in alle lidstaten operationeel zijn.

Angélique PUGLISI

Deze laatste wijzigingen ter versterking van de administratieve samenwerking moeten uiterlijk vanaf 2024 in alle lidstaten operationeel zijn.

Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit – afschaffing van de fiscale voordelen van duo-legaten en invoering van een erfrechtregeling tussen vrienden (vriendenerfenis)

In het regeerakkoord 2019-2024 van de Vlaamse regering van 30 september 2019 werd een hervorming van de Vlaamse Codex Fiscaliteit aangekondigd. Deze aankondiging werd gevolgd door een ontwerp van decreet tot wijziging van het Vlaamse Codex Fiscaliteit.

Op 17 maart 2021 keurde het Vlaams Parlement dit ontwerpdecreet goed, waarmee de door de Vlaamse Regering aangekondigde wijzigingen werden doorgevoerd.

De ingevoerde hervorming kan als volgt worden samengevat.

Afschaffing van het belastingvoordeel van duo-legaten

Vanaf 1 juli 2021 wordt het belastingvoordeel van het duo-legaat in Vlaanderen afgeschaft. Vanaf deze datum zal het niet meer mogelijk zijn om de successierechten te verlagen door voordelen te verlenen bij testament, aan een verre verwant of een vriend via het duo-legaat. Een andere techniek, zoals die van de beperktere erfenis tussen vrienden, zal moeten gebruikt worden.

Door de techniek van het «duo-legaat» wijst een erflater in zijn testament verschillende begunstigden aan, zoals verre familieleden en een liefdadigheidsorganisatie. Bij het overlijden van de erflater erft de liefdadigheidsinstelling een deel van de nalatenschap, op voorwaarde dat zij de erfbelasting betaalt, inclusief deze van de andere begunstigden.

Deze techniek maakt het mogelijk om de begunstigden te ontlasten van een zware belastingdruk en

dubbele erfenis van duo-goederen vanaf 1 juli 2021 geen fiscaal voordeel meer kan bieden.

Niet alleen het legaat aan verre familieleden, maar ook het voordeel dat het verre familielid ontvangt omdat het goede doel zijn successierechten betaalt, zal voortaan deel uitmaken van de belastinggrondslag van het verre familielid in plaats van het goede doel.

De nieuwe regels zijn van toepassing op sterfgevallen, die

tegelijkertijd een goed doel te steunen. Het belastingvoordeel ligt in het feit dat het goede doel erfbelasting betaalt voor een andere begunstigde, maar tegen het verlaagde tarief van het goede doel (8,5% in plaats van de hogere progressieve tarieven).

Om duo-legaten geïnspireerd door voornamelijk fiscale en niet-charitatieve overwegingen te ontmoedigen, heeft de Vlaamse wetgever daarom beslist dat deze

zullen plaatsvinden vanaf 1 juli 2021 (terwijl de testamenten natuurlijk dateren van vóór 1 juli 2021).

Om het mogelijke inkomensverlies te compenseren voor goede doelen die als gevolg van deze wetswijziging waarschijnlijk in de toekomst duo-legaten zullen weigeren (houden niet langer een voordeel in voor hen), wordt het tarief van successie- en schenkingsrechten voor deze

goede doelen ook verlaagd tot 0%. Legaten en schenkingen aan beroepsverenigingen en privé stichtingen vallen niet onder deze maatregel. Deze blijven onderworpen aan het bestaande tarief van 8,5% voor successierechten en 5,5% voor schenkingsrechten.

Deze wijziging is ook van toepassing op sterfgevallen die plaatsvinden vanaf 1 juli 2021.

Invoering van de vriendenerfenis

Het principe van de belasting van de “vriendenerfenis” werd ingevoerd in het Vlaamse Codex Fiscaliteit.

Vanaf 1 juli 2021 zal het mogelijk zijn om een beperkt deel (van maximaal €15.000) van iemands vermogen na te laten aan meerdere goede vrienden of andere verre familieleden (bijvoorbeeld neven of nichten) tegen het tarief van successierechten van 3% (in plaats van 25% op deze schijf).

De persoon of personen die van deze erfenis tussen vrienden kunnen profiteren, moeten in een testament worden aangewezen.

“Verdachte” periode wordt behouden op drie jaar in plaats van vier jaar

Een schenking van roerende goederen (bijvoorbeeld een bankoverschrijving) hoeft niet te worden geregistreerd. Het moet daarom niet worden onderworpen aan een belasting op schenkingen.

Als de schenker echter binnen drie jaar na de schenking overlijdt, wordt de waarde van de schenking toegevoegd aan zijn nalatenschap en dus onderworpen aan

Om het mogelijke inkomensverlies te compenseren voor goede doelen die als gevolg van deze wetwijziging waarschijnlijk in de toekomst duo-legaten zullen weigeren (houden niet langer een voordeel in voor hen), wordt het tarief van successie- en schenkingsrechten voor deze goede doelen ook verlaagd tot 0%.

successierechten.

In het Vlaamse regeerakkoord was voorzien om deze «verdachte» periode te verlengen van drie jaar naar vier jaar. Uiteindelijk zal deze verlenging niet plaatsvinden.

Angélique PUGLISI

Onderzoeksbevoegdheden van de belastingdienst: niet alles is toegelaten aan de belastingambtenaren!

Het is niet langer ongebruikelijk dat de belastingdienst van mening is dat zij het hoofdkantoor van een onderneming kan «bezoeken», zonder zichzelf eerder te hebben aangekondigd, om de controle op haar belastingsituatie uit te voeren.

Veel belastingplichtigen die door een dergelijke situatie worden getroffen, melden in dit verband een echte «**huiszoeking**» door de overheid, met een massale en geïmproviseerde aankomst van een groot aantal ambtenaren. Belastingplichtigen melden de volgende gedragingen van belastingambtenaren: sommigen **openen**, nadat zij de kantoren van de bezochte gebouwen zijn binnengegaan, **ongehinderd de kasten** en doorzoeken krachtig de in en op de kantoren aanwezige documenten, ook in **de persoonlijke bezittingen van de personeelsleden** en de aanwezige personen; anderen **nemen de controle over de computers van genoemde personeelsleden** om ervoor te zorgen dat alle gegevens, zowel privé als professioneel, worden geëxtracteerd; en weer anderen houden **hoorzittingen**, waarbij vaak de aanwezige bedrijfsleiders en andere personeelsleden worden opgedrongen om vragen te beantwoorden die aan hen

*Indien naar aanleiding van de zo gevoerde procedure een **belasting is vastgesteld** en de **belastingplichtige** kan aantonen dat deze belasting wordt opgelegd op basis van de documenten die tijdens het onregelmatige bezoek zijn verzameld, kan en moet hij de **nietigverklaring** ervan vorderen.*

worden gesteld, met het oog op een **echt politieverhoor**. Tijdens het bezoek worden vaak **veel foto's** gemaakt, zonder dat er ter plaatse een inventarisatie wordt gemaakt.

Het wordt niet vaak genoeg gezegd, maar ondanks zijn belangrijke en steeds grotere bevoegdheden heeft de belastingdienst niet het recht om tijdens een dergelijk bezoek aan de gebouwen van een bedrijf **een «actieve zoekopdracht» uit te voeren**. Daarnaast stelt het WIB92 grenzen aan de onderzoeksbevoegdheden die de belastingdienst in dit verband kan uitoefenen.

Het recht op eerbiediging van het privéleven is een grondrecht dat zowel in de Belgische grondwet (artikelen 15 en 22) als in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (artikel 8 EVRM) is vastgelegd. Het strekt zich uit tot **bedrijfsruimtes**.

Hoewel de wetgever ervan mag «afwijken», moet elke inmenging van de autoriteiten in het recht op **eerbiediging van het privéleven** en de woning worden toegestaan door een voldoende nauwkeurige wettelijke bepaling die beantwoordt aan een dwingende sociale behoefte en die in verhouding staat tot het legitieme doel dat door die bepaling wordt nagestreefd.

Artikel 319 WIB92 bevat een dergelijke afwijking, op grond

waarvan ambtenaren van de administratie, voorzien van hun aanstellingsbewijs, **te allen tijde, wanneer daar een activiteit wordt uitgeoefend, vrije toegang tot bedrijfsruimten** kunnen verkrijgen, teneinde deze ambtenaren in staat te stellen de aard en het belang van die activiteit vast te stellen, het bestaan, de aard en de hoeveelheid goederen en voorwerpen die deze personen daar bezitten te verifiëren en om alle boeken en documenten in de bovengenoemde gebouwen te onderzoeken. De agenten kunnen bij deze gelegenheid ook de betrouwbaarheid van de informatie, de gegevens en de geautomatiseerde verwerking controleren.

Verleent artikel 319 WIB92, als rechtsgrond, de belastingdienst een «huiszoekingsbevel» vergelijkbaar met dat georganiseerd door het Wetboek van Strafvordering. Concreet zou dit een **«recht op actief onderzoek»** zijn dat dan aan ambtenaren van de belastingdienst zou worden toegekend?

Het antwoord op deze vraag lijkt ons **negatief**. De Minister van Financiën heeft er in het verleden zelf meermaals op gewezen dat het visitatierecht van belastingambtenaren verschilt van dat van het zoekrecht waarin het Wetboek van Strafvordering voorziet. Het Grondwettelijk Hof heeft het ook vastgelegd in een arrest uit 2017. Het zoekrecht in

de boeken en documenten van de «belastingplichtige» wordt in feite begrensd door de voorwaarden vermeld in de artikelen 315 en volgende van het WIB92. Hieruit wordt afgeleid dat de belastingdienst zijn informatie niet «actief» kan opvragen.

Functionarissen **mogen dus geen** beslag leggen op documenten zonder deze eerst bij de belastingplichtige te hebben opgevraagd. Ambtenaren mogen dus geen toegang tot bedrijfspanden afdwingen, kasten en laden openen, informatie zoeken op de computers van het bedrijf, personeel ondervragen zonder toestemming van de werkgever, de persoonlijke bezittingen van de aanwezige personen (zoals tassen of aktetassen) doorzoeken, de archieven onderzoeken, enz.

De belastingdienst doet de belastingplichtige ook vaak geloven dat hij het recht heeft om een deel van de documenten die tijdens de vermomde «huiszoeking» zijn ontdekt, of zelfs de foto's die tijdens het bezoek zijn gemaakt, **achter te houden**. Zij beroept zich in dit verband op artikel 315ter WIB92. Ter gelegenheid van haar «bezoeken» is de belastingdienst ook van mening dat zij systematisch gebruik kan maken van het **recht op toegang tot alle dossiers en informatiedragers** en dat zij alle **software en bestanden** die zich op de computers van het bedrijf bevinden, kan kopiëren.

De belastingdienst beweert haar recht te baseren op met name de artikelen 315 en 315 bis WIB92.

Het retentierecht, wanneer het door de administratie kan worden uitgeoefend, kan echter niet worden gebruikt om een onregelmatig bezoek te verhelpen, omdat het een vermomde «huiszoeking» uitvoert. Noch artikel 315 bis WIB92, noch artikel 319, lid 3 WIB92 machtigt de belastingdienst ook om kopieën («back-up») te (laten) maken van de computergegevens die zij in staat acht te raadplegen. Het in artikel 315ter WIB92, geregelde **retentierecht** van de belastingdienst wordt **niet uitgebreid** tot computergegevens. Computers zijn geen boeken of documenten...

De belastingambtenaren maken ook gebruik van het bezoek aan het pand om **hoorzittingen** te houden. Op grond van artikel 325 WIB92 moet de belastingdienst die van plan is een getuige te horen, de belastingplichtige per aangetekende brief oproepen om het verhoor van de getuige bij te wonen. Deze laatste heeft op grond van artikel 326 WIB92 ook het recht om de verklaringen te doen gelden die hij in de procedure wenst op te nemen. Wanneer zij de ter plaatse aanwezige bedrijfsleiders tijdens het bezoek hoort, is het niet ongebruikelijk op te merken dat de administratie afziet van het reproduceren van de exacte vragen en antwoorden die tijdens de hoorzitting zijn uitgewisseld. De belastingplichtige merkt vaak een vervorming op, op zijn minst dat zijn woorden «uit de context worden gehaald», wat hij beschouwt als een verzwakking

van zijn positie.

Meestal beweert de belastingdienst dat zij alleen «eenvoudige» verzoeken om informatie hebben ingediend die bedoeld worden onder artikel 322 WIB92. Het gevolg van een dergelijke stelling is niet onbelangrijk: de geregistreerde woorden hebben dan **niet dezelfde bewijskracht** als deze die uit een echt getuigenverhoor voortkomen, omdat ze dan afkomstig zijn van de administratie zelf.

Als de belastingambtenaren, ondanks het verbod dat hen is opgelegd, toch een dergelijke «informele huiszoeking» uitvoeren, plegen zij een zogenaamd misbruik of overschrijding van bevoegdheid. In dit geval kan en moet de belastingplichtige aanvoeren dat het «**bezoek**» van het pand **door nietigheid wordt beoedeld**. Indien naar aanleiding van de zo gevoerde procedure een **belasting is vastgesteld** en de belastingplichtige kan aantonen dat deze belasting wordt opgelegd op basis van de documenten die

tijdens het onregelmatige bezoek zijn verzameld, kan en moet hij de **nietigverklaring** ervan vorderen. Hij kan op zijn minst stellen dat het bezoek aan de lokalen moet worden beschouwd als een **rechtsmisbruik** wegens het gebrek aan kennis van het **recht op eerbiediging van het privéleven** in het algemeen, en van de woning in het bijzonder, en van de **beginselen van behoorlijk bestuur** (met inbegrip van de beginselen van redelijkheid en evenredigheid, en van fair play) die de belastingdienst nochtans moet eerbiedigen, in het kader van de uitoefening van de haar toevertrouwde opdracht.

Jonathan CHAZKAL

Afbraak / heropbouw aan 6 % btw – publicatie van een administratieve circulaire

De programmawet van 20 december 2020 voorziet de uitbreiding van het verlaagd tarief van 6% btw voor afbraak- en heropbouwwerken van gebouwen over het volledige Belgische grondgebied voor de periode van 1 januari 2021 tot 31 december 2022.

Tijdens deze periode zullen zowel particulieren als promotoren kunnen genieten van de gunstige maatregel op het volledige Belgische grondgebied.

Om van dit voordeel te genieten, moeten de volgende voorwaarden vervuld zijn :

- het gebouw in kwestie moet een gebouw zijn bestemd voor bewoning;
- bewoond door de eigenaar;
- de eigenaar moet er onmiddellijk zijn woonplaats vestigen en dit voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 1 december van het jaar volgend op het jaar van de eerste betrekking. Als deze voorwaarde niet is voldaan, zal de prestatie moeten terugbetaald worden voor het lopende jaar en de resterende jaren van de periode van vijf jaar.
- De totale bewoonbare oppervlakte is maximum 200 m².

De administratie had de publicatie van de administratieve circulaire aangekondigd op hetzelfde

In de circulaire wordt aangegeven dat deze beoordeling van geval tot geval wordt uitgevoerd. Een oude woning, schuur, keuken of winkel wordt bijvoorbeeld normaalgezien als belangrijk op zich beschouwd. Aan de andere kant voldoet een constructie van niet-duurzame materialen niet aan het criterium. Een duiventil, een tuinhuis, een paardenopvang in het weiland worden niet als belangrijke gebouwen beschouwd.

ogenblik als de bijwerking van de gepubliceerde FAQ lijst.

De circulaire van 25 februari 2021 werd zopas gepubliceerd. De belangrijkste verduidelijkingen die door deze circulaire werden aangebracht zijn de volgende.

a. Wat begrijpt men onder de afbraak van een gebouw?

Zoals de wet aangeeft, moet het gesloopte pand een gebouw «een gebouw» zijn voor de toepassing van btw. Het is dus «elke met de grond verbonden constructie». In de toelichting wordt ook bepaald dat het een gebouw moet zijn met een aanzienlijke omvang, in voorkomend geval met betrekking tot het opgetrokken gebouw bestemd voor bewoning.

In de circulaire wordt aangegeven dat deze beoordeling van geval tot geval wordt uitgevoerd. Een oude woning, schuur, keuken of winkel wordt bijvoorbeeld normaalgezien als belangrijk op zich beschouwd. Aan de andere kant voldoet een constructie van niet-duurzame materialen niet aan het criterium. Een duiventil, een tuinhuis, een paardenopvang in het weiland worden niet als belangrijke gebouwen beschouwd.

De circulaire voegt er ook aan toe dat de heropbouw van het nieuwe

woongebouw niet per se direct op de afbraak van een gebouw hoeft te volgen. Belangrijk is om aan te tonen dat de bewoner het gebouw heeft afgebroken met het oog op de herbouw van een woongebouw.

Er is een bepaalde tolerantie voorzien omdat de circulaire een grote transformatie van een oud gebouw gelijkstelt met een afbraak-/heropbouwproject.

Het is niet duidelijk of de circulaire zegt dat deze tolerantie niet van toepassing is op de afbraak van een aantal verdiepingen van een bestaand appartementencomplex, gevolgd door de heropbouw van die verdiepingen.

b. Wat begrijpt men onder “hoofdzakelijk als eigen woonst”?

Volgens de wettekst is de eigen woonst de woning die de koper als eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker zelf betreft of niet zelf betreft voor professionele of sociale redenen of omwille van juridische of contractuele belemmeringen die de betrekking door hemzelf onmogelijk maken.

Het is interessant vast te stellen dat de circulaire zegt dat als de partner van de koper natuurlijk persoon ook de eigendomsrechten op het

gebouw bestemd voor bewoning verwerft, zij als één enkele entiteit zullen beschouwd worden teneinde te bepalen of het gaat om een enige woonst. Hetzelfde geldt voor de partners die een contract van wettelijk samenwonen hebben afgesloten.

De circulaire zegt expliciet dat het feit dat als schenking een recht van naakte eigendom over het andere onroerend goed is verkregen, de woning uitsluit van het tarief van 6%.

Indien daarentegen het recht van naakte eigendom via erfenis werd verkregen, zou de voorwaarde voor de toepassing van de gunstmaatregel worden geacht vervuld te zijn.

De circulaire geeft ook voorbeelden van wat wordt beschouwd als een

« verhinderend » goed. Worden beschouwd als verhinderd goed : een vakantiehuis, een magazijn, een industrieel gebouw of een bebouwd perceel waarvan de koper natuurlijk persoon eigenaar is.

Ten slotte worden zowel in België gelegen gebouwen bestemd voor bewoning als gebouwen in het buitenland in aanmerking genomen bij het onderzoek naar de naleving van de voorwaarde.

c. Wat begrijpt men onder “bewoonbare oppervlakte niet groter dan 200m²”?

De wet stelt als voorwaarden om te kunnen profiteren van het verlaagd tarief van 6% dat de oppervlakte niet groter is dan 200m². De circulaire geeft aan hoe u deze

oppervlakte berekent. De totale woonoppervlakte moet worden bepaald door de oppervlaktes van alle woonruimtes op te sommen. Keukens, woonkamers, eetkamers, slaapkamers, zolders en woonkelders, kantoren en alle andere ruimtes die bedoeld zijn voor bewoning worden beschouwd als woonruimtes. Volgens de circulaire worden alle ruimtes van een woning die worden gebruikt voor de uitoefening van een economische activiteit, zoals kantoorruimte, volgens de circulaire ook behandeld als woonruimtes.

Worden nooit beschouwd als woonruimtes : badkamers, wc, berging, trappen, opslagruimtes, hall en garage, wat ook hun oppervlakte en hoogte is.

d. Indiening van de aangifte

Om van het verlaagd tarief van 6% te genieten, moet de leverancier een aangifte indienen bij de FOD Financiën, via de website www.myminf.be.

Een kopie van deze aangifte moet aan de koper worden gegeven. Deze aangifte zal duidelijk moeten aantonen dat de voorwaarden die door de wet worden opgelegd om te genieten van het verlaagd tarief van 6% vervuld zijn. De aangifte moet vergezeld zijn van een zeker aantal stukken die in de circulaire worden opgesomd.

De circulaire zegt niet op welk moment precies de aangifte moet ingediend worden. In principe moet deze worden voorgelegd voor het ogenblik dat de btw opeisbaar wordt (in principe

is de btw verschuldigd op de factuurdatum).

Dit zou betekenen dat het verlaagd btw-tarief in principe niet zou kunnen worden toegepast, zelfs niet voor achteraf uitgereikte facturen.

De aangifte wordt ingediend na de eerste factuur.

Angélique PUGLISI

Het HvJEU erkent het zwijgrecht voor inbreuken die strafbaar zijn gesteld met een administratieve sanctie van strafrechtelijke aard

In fiscale zaken is het basisprincipe dat de belastingplichtige die over zijn belastingssituatie wordt ondervraagd, verplicht is te reageren op verzoeken om informatie van de belastingdienst, ermee samen te werken en de waarheid te vertellen om bij te dragen aan de exacte belastingheffing, zelfs als dit hem verplicht zichzelf te beschuldigen. Het zwijgrecht is tijdens het administratieve onderzoek niet aanwezig in de belastingwetgeving.

De jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al lacunes in deze wetgeving aangebracht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) heeft er zojuist in een recent arrest (C-481/19) een nieuwe deuk in aangebracht.

In dit geval was een Italiaan door de Italiaanse beursautoriteit veroordeeld tot geldelijke sancties wegens een administratieve overtreding van de handel met voorkennis.

De Italiaanse onderdaan werd ook vervolgd en gestraft voor een administratief misdrijf, omdat hij meermaals had verzocht om uitstel van de datum van de hoorzitting waarop hij was gedagvaard en

omdat hij weigerde de hem gestelde vragen te beantwoorden toen hij uiteindelijk op die hoorzitting verscheen.

Na de afwijzing van zijn verzet tegen deze sancties is de Italiaanse onderdaan in cassatie gegaan bij het Italiaanse Hof van Cassatie, dat vervolgens bij het Italiaanse Grondwettelijk Hof een incidentele vraag betreffende grondwettelijkheid heeft voorgelegd met betrekking tot de bepaling van het Italiaanse recht op grond waarvan de sanctie wegens niet-medewerking was opgelegd.

In die context heeft het Italiaanse Grondwettelijk Hof het HvJEU verzocht zich uit te spreken over de verenigbaarheid van een dergelijke administratieve sanctie met het zwijgrecht.

Het HvJEU erkent in de eerste plaats het bestaan ten gunste van een natuurlijke persoon van een zwijgrecht dat wordt beschermd door de artikelen 47 (recht op een eerlijk proces) en 48 (vermoeden van onschuld) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die gelijkwaardig zijn aan artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens, dat voorziet in een recht op een eerlijk proces.

Het Hof oordeelde vervolgens dat het zwijgrecht, dat de kern vormt van het begrip eerlijk proces, onder meer belet dat een beschuldigde natuurlijke persoon wordt gestraft voor zijn weigering om de bevoegde autoriteit overeenkomstig richtlijn 2003/6 of verordening nr. 596/2014 (verordening marktmisbruik) te voorzien van antwoorden die zijn verantwoordelijkheid voor een strafbaar feit dat kan worden bestraft met administratieve sancties van strafrechtelijke aard of zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid, kunnen benadrukken.

Het Hof heeft echter onderstreept dat het zwijgrecht niet elk gebrek aan medewerking met de bevoegde autoriteiten kan rechtvaardigen zoals een weigering om zich aan te bieden op een hoorzitting die door hen wordt voorzien of verdragingsmanoeuvres om het houden van die zitting uit te stellen.

Het is interessant op te merken dat de bevindingen van het HvJEU niet beperkt zijn tot de handel met voorkennis, maar van toepassing zijn op elk type procedure waarbij sancties van strafrechtelijke aard

Het is interessant op te merken dat de bevindingen van het HvJEU niet beperkt zijn tot de handel met voorkennis, maar van toepassing zijn op elk type procedure waarbij sancties van strafrechtelijke aard aan een natuurlijke persoon kunnen worden opgelegd. Dit is het geval bij een administratieve procedure in fiscale zaken.

Het is echter de moeite waard om aan te raden om met enige voorzichtigheid gebruik te maken van dit zwijgrecht, aangezien de Belgische belastingautoriteiten de neiging hebben om ongunstige conclusies te trekken uit het stilzwijgen van de belastingplichtige.

aan een natuurlijke persoon kunnen worden opgelegd. Dit is het geval bij een administratieve procedure in fiscale zaken.

Het is echter de moeite waard om aan te raden om met enige voorzichtigheid gebruik te maken van dit zwijgrecht, aangezien de Belgische belastingautoriteiten de neiging hebben om ongunstige conclusies te trekken uit het stilzwijgen van de belastingplichtige.

De mogelijkheid om tijdens een administratief onderzoek een beroep te doen op dit recht moet daarom zorgvuldig worden overwogen in overleg met zijn fiscaal adviseur.

Angélique PUGLISI

Italië : een aantrekkelijk belastingstelsel voor nieuwe ingezetene privé-personen

1. Italië heeft een bijzonder aantrekkelijk belastingstelsel voor niet-ingezetene vermogende privépersonen die er zich willen vestigen.

Het betreft een belastingstelsel met een jaarlijkse forfaitaire belasting van 100.000€ op de inkomsten van buitenlandse oorsprong.

Het stelsel van jaarlijkse forfaitaire belastingen van 100.000 € op de inkomsten van buitenlandse oorsprong is geïnspireerd op het Britse stelsel van « niet-gedomicilieerde » ingezetenen en op het Zwitsers forfait. In het bijzonder in vergelijking met de Zwitserse forfaitaire regeling heeft het bepaalde voor- en nadelen die we hieronder in een vergelijkende tabel hebben samengevat.

2. Deze regeling laat toe om af te wijken van de Italiaanse fiscaliteit die de inkomsten op een wereldwijde basis belast door de invoering van een bevrijdende forfaitaire belasting voor de inkomsten van buitenlandse oorsprong, al dan niet teruggebracht in Italië.

Als gevolg hiervan zijn inkomsten van buitenlandse oorsprong onderworpen aan een forfaitaire belasting van € 100.000 per jaar (met een supplement van 25.000€

voor elk gezinslid, inclusief de echtgenoot), waarbij de belastingregels identiek blijven aan die welke van toepassing zijn op Italiaanse ingezetenen voor de andere inkomsten.

Deze regeling bevat een antimisbruikclausule met betrekking tot meerwaarden. Kapitaalwinsten die gerealiseerd worden op de verkoop van belangrijk geachte deelnemingen van buitenlandse oorsprong kunnen zo dus niet in aanmerking komen voor de bevrijdende forfaitaire belasting (en zijn derhalve onderworpen aan het

gewone Italiaanse belastingstelsel) indien zij worden gerealiseerd binnen de eerste vijf jaar na de verwerving van de regeling door de belastingplichtige.

De toepassing van dit aantrekkelijk forfaitair stelsel maakt het mogelijk om vermogensbelastingen (IVIE1 en IVAFE2) te vermijden. Deze regeling voorkomt ook om te genieten van een vrijstelling van de verplichting om buitenlandse activa aan te geven, evenals een vrijstelling van schenkings- en successierechten op in het

Italiaans stelsel van de forfait		Zwitsers stelsel van de forfait	
<i>Voordelen</i>	<i>Nadelen</i>	<i>Voordelen</i>	<i>Nadelen</i>
	Italië minder stabiel	Stabiliteit van Zwitserland	
Het is mogelijk om in Italië beroepsinkomsten te blijven ontvangen			Het is niet mogelijk om in Zwitserland beroepsinkomsten te blijven ontvangen
	Maximum duur van 15 jaar	Permanente regeling	
Minder dure regeling			Relatief dure regeling
Voordeel van de Verdragen ter preventie van de dubbele belastingen			Men verliest het voordeel van de Verdragen ter preventie van de dubbele belastingen
Toegankelijk voor Italiaanse staatsburgers			Niet toegankelijk voor Zwitserse staatsburgers.

buitenland gelegen activa. Bijgevolg zijn de successie- en schenkingsrechten alleen van toepassing op activa en rechten die zich in Italië bevinden.

3. Deze regeling is toegankelijk op voorwaarde dat men fiscaal een Italiaans inwoner wordt en fiscaal geen Italiaans inwoner was gedurende ten minste negen van de tien vorige aanslagjaren voorafgaand aan deze waarin dit stelsel werd aangevraagd (wat ook zijn nationaliteit is).

Deze regeling kan ook worden toegekend aan de naaste familieleden van de aanvrager indien zij zich in Italië komen vestigen, mits zij daarom verzoeken.

4. De toepassing van deze regeling kan op twee manieren aangevraagd worden bij de Italiaanse belastingautoriteiten: ofwel in de belastingaangifte op de inkomsten van het aanslagjaar waarin de aanvrager zijn fiscale woonplaats naar Italië heeft verplaatst of in de fiscale aangifte in het daaropvolgende jaar, ofwel bij wijze van een rulingsverzoek gericht aan de Italiaanse belastingautoriteiten teneinde het feit te valideren dat men van de regeling kan genieten in het kader van zijn specifieke situatie.

Eenmaal toegekend blijft de regeling geldig gedurende vijftien jaar zonder mogelijke verlenging. De belastingplichtige heeft de mogelijkheid om deze regeling op

elk ogenblik voor hemzelf of voor een familielid te herroepen.

5. Het stelsel van jaarlijkse forfaitaire belastingen van 100.000€ op de inkomsten van buitenlandse oorsprong is geïnspireerd op het Britse stelsel van « niet-gedomicilieerde » ingezetenen en op het Zwitsers forfait. In het bijzonder in vergelijking met de Zwitserse forfaitaire regeling heeft het bepaalde voor- en nadelen die we hieronder in een vergelijkende tabel hebben samengevat.

Angélique PUGLISI

Raffaella VILLA
Counsel
CBA Milan

MET DE SAMENWERKING VAN:

Thierry AFSCHRIFT

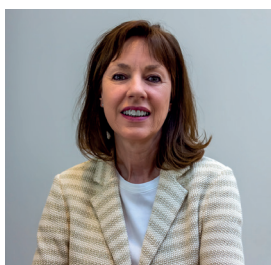
Jonathan CHAZKAL

Mélanie DAUBE

Pascale HAUTFENNE

Sylvie LEYDER

Angélique PUGLISI

Perrine RUDEWIEZ

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC WORDT GEPUBLICEERD DOOR

Thierry AFSCHRIFT

MET DE SAMENWERKING VAN

Pascale HAUTFENNE, hoofdredacteur

EN

Jonathan CHAZKAL

Mélanie DAUBE

Sylvie LEYDER

Angélique PUGLISI

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Thierry AFSCHRIFT

Lensstraat, 13

1000 Brussel

INTERNET

www.idefisc.be

VOLGEND NUMMER:

September 2021

Om IDEFISC te ontvangen per elektronische post, stuur uw adres naar info@idefisc.be. De informatie die door IDEFISC wordt gepubliceerd is alleen voor informatiedoeleinden; het is geen juridisch advies over specifieke situaties.

Dit nummer is ook beschikbaar in het Frans. Als u deze wilt ontvangen, stuur dan een e-mail naar info@idefisc.be.

DESIGN BY

Admax

IDEFISC